

Spominjajmo se v molitvah rajnih!

V najlepši mladeniški dobi je umrl 22 letni Kiklov Franček, doma v Gradišču pri Mariji Snežni. Poln kipečega življenja je šel k vojakom, kjer si je nakopal neozdravljivo bolezen. Bil je miren fant in poslušen sin svojim staršem. Kljub hudemu mrazu so ga na zadnji poti spremljali številni znanci, pevci so se pa poslovili od njega z žalostinko, g. župnik Vrščič pa z ganljivim govorom. Žalujočim staršem in sestram naše iskreno sožalje!

Vzorna cerkvena pevka je umrla dne 10. januarja pri Sv. Trojici v Slov. goricah. Pokojna Katarina Vodeb, rodod. od Sv. Jurija ob juž. žel., sestra sedanjega g. organista, je bila skozi 65 let svojega življenja čisto ogledalo naših deklet. Naj v miru počiva!

Dolgoletni naš naročnik umrl pri Sv. Barbari pri Mariboru. Dne 8. januarja 1940 je umrl v Zg. Koreni Mihael Krajnc, po kratki pa hudi bolezni, previden s tolažili svetice vere. Bil je dolga leta tudi naročnik »Slov. gospodarja«. Na sedmini se je nabralo za novo bogoslovje 100 din.

Smrt mlade matere. Nad vse žalostno so zapeli zvonovi pri S. v Jurju ob ščavnici in so naznanjali vest, da je za vedno zapustila ta minljivi svet mlada, dobra žena, blaga mati, skrbna gospodinja Lojzika Divjakova iz Rožičkovega vrha, ki je bila šele 25 let stara. Pokojnica se je ob koncu svojega življenja prav lepo poslovila od vseh sorodnikov in znancev, posebno

pa od sosedov in je že v naprej napovedala svojo smrt. Da je bila pokojnica med ljudstvom priljubljena, je pričal njen lepi pogreb. Pokojnica je bila zvesta čitateljica »Slov. gospodarja« in naročnica »Kmečke žene«. Bodi blagi ženi ohranjen hvaležen spomin, žalujočemu možu in otrokom pa naše iskreno sožalje!

Smrt v visoki starosti. V št. Ilju pri Velenju je umrl v starosti 89 let in dva meseca Martin Voh. Rajni je bil sorodnik že davno umrlega Jerneja Voha, lavantinskega stolnega kanonika. Svetila mu večna luč!

Smrtna žetev pri Sv. Marjeti niže Ptuja. V torek, 16. januarja, je umrl zadet od kapi Jožef Šegula, preužitkar v Placarovcih. V mlajših letih je bil dober posestnik, zelo skrben gospodar in dolga leta brodar na brodu na Dravi pri Zavrču. Bil je tudi mnogoletni lovski paznik, vendar je bil v kljub svoji službi priljubljen med ljudmi, ker je bil dober mož. Po vojni je z več .isočaki pomagal k nakupu novih zvonov za župno cerkev. Na stara leta je s svojo ženo prebiral »Slov. gospodarja«, katerega mnogo let naročnik je bil, ter delal iz lesa škafe in domače orodje, da si je tako krašil večer življenja, ki mu je začel v 72. letu starosti. Naj mu sveti večna luč!

Bog je poklical k sebi vzorno mater. Iz Prelo pri Konjicah poročajo: Po kratki bolezni je poklical Bog k sebi 59 letno Frančiško Krajnc. Bila je vzorna žena svojemu možu in skrbna mati sedmim otrokom. Kako je bila spo-

štovana daleč na okrog, je pričal njen pogreb. Od blizu in daleč so prihitali, da jo sprejmo na zadnji poti. Pri odprtem grobu se je poslovil od pokjnice g. arhidijakon Tovornik z ganljivimi in v srce segajočimi besedami. Blaga mama, počivaj v miru in uživaj plačilo Vsemogočnega, katerega si si želela! Žalujočemu možu in otrokom naše iskreno sožalje!

Smrt gojenke Dekliškega krožka v Poljčanah. V nedeljo zjutraj je umrla Mlakarjeva Zorka, gojenka Dekliškega krožka. V petek je še bila v šoli, v soboto zvečer je pa že moral g. kaplan k nji na spoved. Pogreb se je vršil v torek dne 16. t. m. ob 10. uri. Nosile so jo dekleta v krojih. Pogreba se je udeležila vsa šola z učiteljskim ter vsa dekleta Dekliškega krožka v krojih. V imenu šole se je poslovila od rajnice součenka Potočnikova in šolski pevski zbor z žalostinkami. Vsem sorodnikom, predvsem staršem naše iskreno sožalje, njej pa naj sveti večna luč!

Posestniški sin umrl v Malih dolah pri Vojniku. Vsemogočni je poklical v večnost v cvetu let Franca Slemenšek, posestniškega sina, ki je po hudi in mučni bolezni v starosti 30 let preminul. Pokojni je bil fant mirnega in blagega značaja. V državni granicarski službi si je nakopal hudo bolezen, da je moral v zagrebško bolnišnico, od koder se je neozdravljen vrnil domov. Prosil je za državno podporo v svojem mučnem položaju, a je ni dobil. Kako je bil pokojni priljubljen pri svojih tovariših in znancih, je pokazal pogreb. Poslovilne besede na domu sta spregovorila njegova prijatelja Terjašek Fr. in Lipovšek Karel. Mladi fantje so v svitu zim-

Spomenik miru na meji med Kanado in Združenimi državami

Finska vojaka čistita kuhinjsko posodo pri zamrznjenem vodnjaku

General Gort, poveljnik angleških čet na Francoskem, s častniki

Japonski cesar Hirohito posluša poročilo na manevrih

Luka, ta Luka se bo vrnil med poštene ljudi in bo postal pošten človek. A on, Mikica? On bo ostal zadnja reva na svetu, njemu, meščanskemu sinu, se bo godilo slabše kot temu pankrtu, temu beraču, temu hudobnežu, zaradi katerega je dvakrat skoval zločin. Ne, ne, ne, ne! Pisar je škripal, vsa kri je plamtela v njegovih žilah, kolena so mu klecala, ustne in roke so drhtele od jeze — ali pri vsem se je smehljaj, tako zadovoljno, tako veselo smehljaj, kakor da mu je padla v krilo največja sreča tega sveta. Počasi, zamišljeno je krenil v krčmo, da se okrepi z žganjem, a ko se je začelo mračiti, ko ga nihče ni videl, se je odplazil k mlademu odvetniku Andriču.

VII.

Dva dni je minulo od onega nesrečnega požara v Martinovi hiši. Bil je lep veder dan. Sonce je sipalo svoje jasne žarke skozi odprta okna sobe, v kateri je stari Mato Pavlekovič ležal na postelji. Zunaj je na veji gostole škrljanec; zdaj eden, zdaj drugi vrabec je skočil na okno, nagnil glavico, kakor da bi rad na Mata pogledal, pa je začivkal in odfrfotal. Od daleč so se iz mesta oglašali zvonovi, kakor da angeli pojejo.

Vse je bilo tako prijazno in toplo, da je človeku duša od milote drhtela.

Mato je držal levo roko na prsih, njegovo srce se je odpiralo svetu, kakor se cvet odpira soncu.

Lep je svet, lepo je živeti, mirno, pohlevno živeti, huda je smrt, težko je umreti, za vedno zapreti oči, za vedno prekrižati hladne roke.

Mato je bil že na robu groba; le malo, pa bi ga bila pobrala smrt. Kako je srečen, da se je rešil, da ga je rešil sin, da lahko gleda, čuje, občuti!

Iznenada se mu je oko zmračilo, ko je pogledal na okno. V jasni podobi sveta je zagledal nekaj, kar je to lepo podobo kazilo. Na Martinovi strani je stršalo v zrak suho, črno vejevje ožganega drevja. To je Matu zasenčilo dušo. To vejevje tam je bilo znamenje žalosti in smrti. Ah, tudi on je imel na svojem zdravem telesu suho vejo, njegova desnica je bila trda, mrtva.

Ta hip se je ustavljal voz. Bolnik je zardel in obrnil oči proti durim. Vtem je vstopil mlad duhovnik z Androm. Mato se je malo nasmehnil.

»Hvaljen Jezus!« ga je pozdravil duhovnik.

»Na vekomaj!« je odzdravil Mato.

»Kako je, kum Mato?«

»Hvala, bolje, prečastiti.«

»Vaš sin je prišel pome. Rekel je, da me kličete. No, tu sem. Kaj bi radi, kum?«

»Bilo mi je hudo, zelo hudo, gospod. Duša mi je bila že na jeziku. Moj dobri sin me je rešil smrti, šel je po doktorja pa sem mu rekel: Andro, ko si pripeljal doktorja, pripelji mi tudi duhovnika! Hudo me je pri-

svetovni vojni. Davki, ki so l. 1933. znašali v Nemčiji sedem milijard mark, bodo v novem proračunskem letu znašali že 24 milijard računajo, da bo Nemčija lahko kos nalogi, ki si jo je zastavila.

»Večnie državni sporazumi

Neki romunski zgodovinar je dognal, da je bilo vsega skupaj sklenjenih 8000 državnih sporazumov, ki naj bi po besedilu držali za večno. Vendar je povprečno ta večnost trajala samo — dve leti!

Miš v kožuhu

Znano je, da razmerje med malo miško in črnim spolom ni baš najboljšo. Jako zanimiv do-nesek k temu poglavju prirodopisja nam nujna razprava, ki je bila ne-

skega sonca ponesli njegovo truplo gori proti Cresnjicam. Po sv. maši zadušnici je g. župnik Hlastec opravil mrtvaške molitve. Pevski zbor mu je zapel pesem v slovo. Zadnji govor je imel Ciril Kroflič. Dobri Poglovšekovi rodbni sožalje! Ljubljen, kar se je videjo posebno na njegovem pogrebu, katerega se je udeležilo lepo število ljudi. Naj počiva v miru, a domačim izrekamo svoje sožalje!

Smrt v visoki starosti. Prejšnji teden je po kratki bolezni spreviden s svetimi zakramenti v visoki starosti 85 let mirno v Gospodu zaspal posestnik Zver Štefan iz Nedlice. Pokojnik je bil dolga leta župan bivše samupravne občine Nedlica, zato je bil med ljudmi zelo prijatelj.

Knap zadela kmeta v Turnišču. Dne 11. januarja je nenadoma umrl zadet od srčne kapi Jakša Franc, posestnik v Turnišču. Naj počiva v miru, a preostalim naše sožalje!

Vzoren narodnjak umrl v visoki starosti v Podčetrtku. Matevža Pajka ni več med nami, preselil se je v večnost dne 16. januarja zjutraj. Bival je v svoji hiši v Imenem 9 in dosegel starost 84 let. V njem smo izgubili vzor kristjana in narodnjaka. Vera mu je bila vodnica v vsem njegovem življenju. Ljubil je molitev doma in v cerkvi, prejemal rad sv. zakramente. k službi božji je redno hodil navzlic visoki starosti, besedo božjo je s spoštovanjem in vnemo poslušal. Vere ni izgubil, akoravno je potoval daleč po svetu, in tudi ne svoje narodne zavesti. S ponosom se je spominjal nekdanjih borb, ki se jih je udeleževal v frontli g. dr. Korošca v lju-

bezni za svoj narod in v vnemi za njega dobrobit. V njegovo hišo so smeli prihajati le časniki odločno verskega in zavedno narodnega duha. Bil je dober sosed, pravičen do vsakega, potrpežljiv do primerne meje in vedno skromen in ponižen. Še pri zadnjih volitvah so mu pomazali hišo radi odločnega njegovega nastopa za slovensko stvar. Bil je vzoren značaj, kakršnih je malo najti. Zato je bil spoštovan in ljubljjen daleč naokoli. Navzlic mrazu so ga spremili na njegovi zadnji poti prijatelji od blizu in daleč in se s potrjim srcem poslavljal od njega. Velikemu prijatelju duhovnikov je spregovoril v slovo domači g. župnik, njemu, ki je bil dolga leta cerkveni ključar, so zapeli zadnjič v pozdrav cerkveni pevci na domu in ob grobu. Najteže so se od njega poslovili žena in dve hčerki, ki jim je bil tako vzoren in

ljubeč ter skrben družinski oče. Bodi mu Bog plačnik za premnoga dobra dela! Družini Pajkovi naše iskreno sožalje!

Skriben gospodar in nad 50 let naročnik naše lista umrl. V št. Vidu na Planini je umrl skriben gospodar in oče Franc Kolman, ki je bil nad 50 let naročnik »Slov. gospodarja«. Poroden je bil 48 let z Antonijo, roj. Zakošek, ki je sestra g. Zakošeka, župnika v Venčesu pri Slov. Bistrici. V zakonu se mu je rodilo 16 otrok, živi jih še deset, najstarejši med njimi je g. kaplan v Rušah. Bil je katoliški mož in dober oče. Imel je lep pogreb. Spremljali so ga trije gg. duhovniki in dva gg. bogoslovca. Naj v miru počiva! Domači pevci so mu lepo zapeli na domu in ob grobu. Vsem najlepša hvala! — Žalujocim naše iskreno sožalje!

Dopisi

Kozjak

Remšnik. Stara pratika kaže dva sejma na Remšniku, zdaj pa dobi še dva zraven, tako se sliši. Avtomobilska cesta na Remšnik pa je še taka, da nobeden ne pride. Lani je bil neki vinski trgovec, zato se bodo sejmi zaenkrat vršili niže dolj proti Marenbergu, to bo pa tem bolj prav, ko bodo lahko vso živino iz svojih remšniških

hob na sejem postavili, svoje bogate zaloge blaga pa pripeljali, potem bo sejem večji kakor kak perzijski bazar! Zajfe ni, luga tudi ne, ko ni bukovih drv, potem se pa perilo zapere in postane žuto, to bo pa pobožnim spet prav, ko žuto perilo in bele duše pasajo skup, to je cerkvena barva! Eno v drugo in gospodarstvo bo v redu!

Angleška princesa Marija kot sestra Rdečega križa v londonski bolnišnici

Nemški vojak z ročnimi granatami pazi v strelnem jarku na gibanje nasprotnika

Finski vojak na straži pred svojim domom, katerega je porušila sovjetska letalska bomba

Podmornica je torpedirala parnik. Mornarji in potniki so se zatekli v rešilni čoln

davno v Londonu. Pri tem pa niso razpravljali o živi, marveč o mrtvi miški, ki je, ko je bila še živa, po kakem nesrečnem slučaju zašla v podlogo kožuha in se je ondi zadušila. — Vprava ta kožuh pa je zadnje zimo kupila Miss Alice Thistle v neki londonski trgovini. Čez nekaj tednov je morala priznati, da njen dragoceni kožuh strahovito smrdi po gnilobi. Nihče ni mogel pojasniti, odkod bi izvirala ta neznanski smrad po mrhovini, dokler ni neki strokovnjak vzel kožuh v roke in je izza podloge iztrebil že vso gnilo miš. Miss Thistle je dobila hud živčni pretres, ker ji je misel na to, da je več časa z mrtvo miško na sebi hodila okoli, vznemirila najhujšo domišljijo. Morala je iti za več tednov v zdravilišče

jelo; mislil sem, da je že kraj. To trešči v človeka kakor strela. Za hip živ, za hip mrtev. Zdaj sem, hvala bodi Bogu, še pri zadnjih vratih ušel smrti, toda star sem in če me drugič prime, bo tudi doktor prepozno prišel. Zato sem vas klical, gospod. Rad bi se z Bogom spravil, ker mislim, da je prišla name kazen božja.

»Prav ste si namislili, kum Mato. Človeško življenje je v božjih rokah in nihče ne ve, kdaj pride zadnja ura.«

»Hvala vam,« je prikimal Mato.

Duhovnik se je obrnil k Andriju, ki je stal pri nogah postelje, nakar je mladenič odšel. Mato je ostal sam z duhovnikom. In povedal je služabniku božjemu vse, kar mu je bilo na srcu. Kaplan je mirno poslušal dolgo spoved in, ko je opravil sveti obred, je rekel:

»Dragi kum, skesali ste se pred Bogom, ponižali ste srce svoje, odkrili ste mi vse, kar je zapisano v vaši duši. Prav je tako, Bog vam bo odpustil, kakor vam jaz v njegovem imenu odpuščam. Toda poslušajte še eno besedo! Ne govorim vam zdaj kot duhovnik, ampak kot prijatelj, ki mu je pri srcu vsak človek, dober ali hudoben. Bog je večna ljubezen, njegova ljubezen je ustvarila svet, ustvarila nas, njegove otroke, iz te ljubezni je Božji sin dal svoje življenje na križu za nas grešnike. Vsemu svetu je največji zakon ljubezen, edino ljubezen je porok za pravico, za mir, za red. Zato nam tudi zapoveduje sveta postava: Ljubi Boga čez vse, svojega bližnjega pa

kakor samega sebe! Ta bližnji pa ni le oče, mati, brat, žena in otroci, ampak vsak človek na svetu. Vsakogar moramo ljubiti, vsakomur moramo odpuščati; če pa nas premaga huda kri, jo mora pamet zopet umiriti. Kaj bi bilo z nami ljudmi, če bi šli kakor zverine drug na drugega, če bi vsakdo vsakomur hudo želel in škodoval? Ljudje bi se med seboj poklali, človek bi bil zver, ne bi bilo reda ne zakona, ne pravice, ne sreče, ne blagoslova, ta zemlja pa bi bila žalostna puščava, kjer ne bi vladal plug, brana, kosa in srp, ampak nož, strup, puška in gorjača. Da, kum, vi ste grešili proti temu zakonu ljubezni, s hudobijo ste se spravili nad soseda, ki ga vse pozna kot poštenjaka. Sprli ste se z njim — pa zakaj? Za brazdo zemlje, za ničvredno drevo, kakršnih imate dosti v svojem vrtu. Ali ste pomislili pri tem na one zadnje brazde, v katere se seje mrtvo truplo, ali ste pomislili na ono zadnjo pravdo, v kateri je sodnik sam Bog? Ali niste pomislili, da je prijateljstvo in dobro sosedstvo lažje drevo od ničvredne, črvice slive, ker prijateljstvo in dobra sosesčina nosita zlate sadove do desetega kolena, sovraštvo pa je strup, ki nam kuži kri, pamet in poštenje. Vidite, naše življenje je kratko, ali je vredno, da si ta kratki čas sami zastrupljamo? Bog je dal našemu narodu zdrave roke in bistro pamet; ko bi živeli in delali pošteno, bi se lahko postavljali pred vsem svetom. Tako pa se vdajate strastem, norite, tratite čas, pozabljate na delo,